

Sygn. akt I ACa 215/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Joanna Naczyńska (spr.)
Sędziowie :	SA Małgorzata Wołczańska SA Ewa Jastrzębska
Protokolant :	Mateusz Dejas

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2021 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy S.

przeciwko J. I. i M. I.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 31 grudnia 2019 r., sygn. akt I C 652/19

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) zasądza od pozwanych na rzecz powódki 95 466,09 (dziewięćdziesiąt pięć czterysta sześćdziesiąt sześć 09/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 sierpnia 2018 r.,

b) zasądza od pozwanych na rzecz powódki 10 174 (dziesięć tysięcy sto siedemdziesiąt cztery) złote z tytułu kosztów procesu;

2) zasądza od pozwanych na rzecz powódki 8 824 (osiem tysięcy osiemset dwadzieścia cztery) złote z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Małgorzata Wołczańska	SSA Joanna Naczyńska	SSA Ewa Jastrzębska
---------------------------	----------------------	---------------------

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 grudnia 2019r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił powództwo Gminy S. przeciwko J. I. i M. I. o zapłatę 95.466,09 zł z tytułu zwrotu zwaloryzowanej, 60% bonifikaty udzielonej pozwanym przy sprzedaży lokalu mieszkalnego z zasobów komunalnych. Kwoty tej powódka dochodziła z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 sierpnia 2018 r. oraz kosztami postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, że :

Pozwani przez 30 lat byli najemcami lokalu mieszkalnego należącego do gminy S. położonego przy ulicy (...). W 2010r. w lokalu tym syn pozwanych popełnił samobójstwo i z tej przyczyny pozwani nie byli w stanie mieszkać w tym mieszkaniu i chcieli się przeprowadzić.

14 sierpnia 2014r. pozwani kupili działkę o powierzchni 0,0790 ha położoną w miejscowości C., zabudowaną budynkiem mieszkalno-gospodarczym, drewnianym, krytym eternitem o powierzchni mieszkalnej (...)m² i części gospodarczej o powierzchni 62m², który był wybudowany w 1904r. i od 6 lat nie był zamieszkały oraz wymagał kapitalnego remontu. Nadto nabyli udział wynoszący 3/15 w działce stanowiącej drogę dojazdową do drogi publicznej. Za działkę i udział w drodze dojazdowej zapłacili 14.000 zł.

W 2016r., w budynku przy ul. (...) M. L. zamieściła ogłoszenie, że chce kupić mieszkanie. Pozwani skontaktowali się z nią i przedstawili jej swoją sytuację. M. L. przedstawiła się im jako sędzia i zapewniła, że jeżeli przeznaczą pieniądze uzyskane ze sprzedaży mieszkania na remont zakupionego wcześniej domu, to nie będą musieli zwracać gminie bonifikaty, jaką uzyskają przy wykupie mieszkania.

23 maja 2016r. pozwani zawarli z Gminą S. umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu i sprzedaży oraz oddania gruntu w użytkowanie wieczyste. Na mocy tej umowy Gmina S. ustanowiła odrębną własność lokalu i sprzedała go pozwanym za kwotę 60.620 zł przy zastosowaniu bonifikaty w wysokości 60% od ceny rynkowej lokalu określonej na kwotę 151.550 zł. Przy zawieraniu umowy pozwani zostali pouczeni o treści art. 68 ustawy o gospodarce nieruchomościami, co znalazło odzwierciedlenie w treści umowy. Kwotę na zapłatę ceny i pokrycie kosztów notarialnych (61 000zł) pozwani otrzymali od M. L., gdyż nie dysponowali środkami pozwalającymi na samodzielne nabycie lokalu.

15 czerwca 2016r. pozwani sprzedali prawo własności nabytego lokalu mieszkalnego wraz z udziałem w prawie użytkowania wieczystego gruntu i części wspólnych budynku M. L. za 120.000 zł. Z ceny tej potrącona została wcześniej otrzymana kwota 61.000 zł. Pozwani musieli opróżnić i wydać M. L. lokal w terminie do 18 czerwca 2016r.

Po zbyciu mieszkania pozwani przenieśli się do C., gdzie rozpoczęli gruntowny remont domu. Na remont przeznaczili środki uzyskane ze sprzedaży mieszkania. Pozwany prowadzi remont systemem gospodarczym z pomocą kolegi. Dom w zasadzie został rozebrany i postawiony na nowo przy wykorzystaniu dwóch starych ścian. Został zmieniony dach, który wcześniej pokryty był eternitem. Pozwany pracuje dorywczo w tartaku i zarabia około 2-3 tysiące zł. miesięcznie. Pozwana nie pracuje. Środki jakie udaje im się odłożyć przeznaczają na remont domu. Za wyjątkiem tej nieruchomości pozwani żadnego majątku.

Po powzięci informacji o sprzedaży przez pozwanych mieszkania powódka wezwała pozwanych - pismem z 17 kwietnia 2018r. do przedłożenia dokumentów potwierdzających nabycie w okresie od 15 czerwca 2016r. do 15 czerwca 2017r. własności lokalu mieszkalnego lub nieruchomości przeznaczonej na cele mieszkaniowe. Gdy pozwani odpowiedzieli, że środki ze sprzedaży mieszkania przeznaczili na remont domu, powódka wezwała ich do zapłaty 95.466,09 zł z tytułu zwrotu zwaloryzowanej bonifikaty udzielonej im przy sprzedaży lokalu. Pozwani zwrócili się do Prezydenta Miasta S.

o odstąpieniu od dochodzenia zwrotu bonifikaty. Decyzją z 18 listopada 2019 r. prezydent odmówił odstąpienia od żądania zwrotu bonifikaty.

Przystępując do oceny prawnej zasadności powództwa, Sąd Okręgowy stwierdził, że pozwani, zbywając prawo własności lokalu mieszkalnego nabyte z bonifikatą, naruszyli dyspozycję art. 68 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami (dalej u.g.n.). Przepis ten stanowi, że: Jeżeli nabywca nieruchomości zbył nieruchomość lub wykorzystał ją na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty, przed upływem 10 lat, a w przypadku nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny przed upływem 5 lat, licząc od dnia nabycia, jest zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji. Zwrot następuje na żądanie właściwego organu. Wyjątki przewiduje przepis ust.2a u.g.n. normując, że przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku:

- 1) zbycia na rzecz osoby bliskiej, z zastrzeżeniem ust. 2b;
- 2) zbycia pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego;
- 3) zbycia pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego i Skarbem Państwa;
- 4) zamiany lokalu mieszkalnego na:
 - a) inny lokal mieszkalny będący przedmiotem prawa własności lub spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, albo
 - b) nieruchomość przeznaczoną lub wykorzystywaną na cele mieszkaniowe będącą przedmiotem prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego;
- 5) sprzedaży lokalu mieszkalnego, jeśli środki uzyskane z jego sprzedaży wykorzystane zostały w ciągu 12 miesięcy na nabycie:
 - a) innego lokalu mieszkalnego będącego przedmiotem prawa własności lub przedmiotem spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, albo
 - b) nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystywanej na cele mieszkaniowe będącej przedmiotem prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego.

Żaden z tych wyjątków nie zachodził, ponieważ pozwani zbyli nabyty lokal mieszkalny praktycznie natychmiast po jego nabyciu, a środków uzyskanych ze sprzedaży nie przeznaczyci na nabycie nieruchomości lub lokalu mieszkalnego. Mimo to, Sąd Okręgowy stosując art. 5 k.c. oddalił powództwo jako stanowiące nadużycie prawa podmiotowego, stwierdzając, że jego uwzględnieniu sprzeciwiają się zasady współzycia społecznego. Wyjaśnił, że przez zasady współzycia społecznego należy rozumieć podstawowe reguły etycznego i uczciwego postępowania, akceptowane i godne ochrony reguły rzetelnego postępowania w stosunkach społecznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 1998 r., I CKN 459/97), do których należą "zasady słuszności", "zasady uczciwego obrotu", "zasady uczciwości" czy "lojalności" (wyrok Sądu Najwyższego z 14 października 1998 r., II CKN 928/05, OSN 1999 nr 4, poz. 75).

Sąd Okręgowy podkreślił, że skoro art. 68 ust. 2c u.g.n. upoważnia właściwy organ do odstąpienia od żądania zwrotu udzielonej bonifikaty, w innych przypadkach niż określone w ust. 2a, za zgodą odpowiednio wojewody, rady lub sejmiku, zatem już sama ustawa przewiduje w wyjątkowych przypadkach możliwość odstąpienia od żądania zwrotu bonifikaty. Takiego wyjątkowego wypadku, uzasadniającego odwołanie się do zasad współzycia społecznego, Sąd Okręgowy dopatrzył się w zbiegu kilku szczególnych okoliczności odnoszących się do zbycia przez pozwanych lokalu nabytego z bonifikatą oraz ich sytuacji życiowej i materialnej. Mianowicie rozważył, że w zbytych przez pozwanych lokalu syn pozwanych popełnił samobójstwo i dalsze zamieszkiwanie w tym lokalu ciągle przypominało pozwanym o tym fakcie i obciążało ich psychicznie. Pozwani powzięli zamiar opuszczenia lokalu i w tym celu kupili stary, wymagający kapitalnego remontu dom drewniany z 1904 r., który wymagał znacznych nakładów finansowych oraz pracy własnej, by doprowadzić go do stanu umożliwiającego zamieszkanie, niemniej nie dysponowali środkami

potrzebnymi na sfinansowanie takiego remontu. Gdy zainteresowali się ofertą M. L. nabycia najmowanego przez nich lokalu, która zadeklarowała, że wyłoży środki na wykup tego mieszkania, zostali przez nią wprowadzeni w błąd, że jeżeli przeznaczą uzyskane ze sprzedaży mieszkania środki na remont już nabytego domu, to nie będą musieli zwracać bonifikaty. M. L. przedstawiła się im jako sędzia, przez co nadużyła ich zaufanie. Remont domu pochłonął środki otrzymane ze sprzedaży mieszkania. Dom ten stanowi centrum życiowe pozwanych, a nieruchomości na której jest usytuowany wyczerpuje ich majątek. Pozwana nie pracuje, nie ma prawa emerytury, bądź renty. Pozwany pracuje jedynie dorywczych w tartaku, a zarobione środki przeznacza na utrzymanie rodziny i dalszy remont. Sąd Okręgowy uznał, że by spłacić bonifikatę pozwani musieliby zbyć nieruchomości, gdyż nie byłoby w stanie w inny sposób zgromadzić długu przewyższającego 100.000zł (z odsetkami i kosztami procesu) i staliby się osobami bezdomnymi. Co więcej suma uzyskana przez pozwanych ze sprzedaży nieruchomości mogłaby nie wystarczyć na pokrycie długu wobec powódki. Wszystkie te okoliczności rozpatrywane łącznie przemawiały w ocenie Sądu Okręgowego za tym, by oddalić powództwo, mimo że w akcie notarialnym nabycia lokalu przez pozwanych przywołano zasady nakazujące zwrot bonifikaty w przypadku zbycia lokalu. Konsekwencją oddalenia powództwa było obciążenie powódki kosztami procesu – w oparciu o art. 98 k.p.c.

Apelację od wyroku wniosła powódka, domagając się jego zmiany przez uwzględnienie powództwa w całości, a alternatywnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia od pozwanych na jej rzecz kosztów procesu za obie instancje. Apelację oparła o zarzut naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów, w szczególności przez:

- bezpodstawne ustalenie, że pozwani wydatkowali środki uzyskane ze sprzedaży lokalu mieszkalnego na remont domu; podczas gdy z zeznań pozwanych wynika, że na ten cel mogli wydatkować jedynie 59 000zł, gdyż 61.000 zł przeznaczyli na koszty wykupu mieszkania
- pominięcie okoliczności, że ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, jaką część środków wydatkowali w okresie 12 miesięcy od sprzedaży lokalu, co ma znaczenie, ponieważ ustawodawca uchylając obowiązek zwrotu bonifikaty dopuścił wydatkowanie środków pieniężnych (przy czym wyłącznie na nabycie nieruchomości) ograniczając termin dokonania tych wydatków do 12 miesięcy.

Nadto podniosła zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego przez:

- niezastosowanie art. 68 ust. 2 u.g.n., obligującego nabywcę lokalu mieszkalnego, który zbył ten lokal lub wykorzystał go na cele inne niż uzasadniające udzielenie bonifikaty przed upływem 5 lat od dnia nabycia, do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie, po jej waloryzacji;
- zastosowanie art. 5 k.c. przez błędne przyjęcie, że żądanie zwrotu bonifikaty jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i stanowi nadużycie prawa podmiotowego, podczas gdy realizuje ono obowiązki powódki w zakresie dyscypliny budżetowej powodowej Gminy.

Pozwani nie odnieśli się do apelacji.

Sąd Apelacyjny, mając na uwadze odwołanie się przez Sąd Okręgowy do zasad współzycia społecznego, które jedynie w wyjątkowych i szczególnych okolicznościach mogłyby zniweczyć prawo powódki do żądania od pozwanych zwrotu bonifikaty postanowił zweryfikować prawdziwość twierdzeń pozwanych, które Sąd Okręgowy uznał za istotne dla zastosowania art. 5 k.c., w związku z czym w oparciu o art. 232 k.p.c., z urzędu przeprowadził dowód z zeznań świadka M. L.. M. L. zaprzeczyła, by przedstawiła się pozwanym jako sędzia. Oświadczyła, że z zawodu jest ekonomistą i ma uprawnienia syndyka, lecz nie ma wykształcenia prawniczego. Wyjaśniła, że zajmuje się zawodowo obrotem nieruchomościami, w związku z czym nie mogła udzielić pozwanym informacji, że nie utracą prawa do bonifikaty, jeżeli środki ze sprzedaży lokalu przeznaczą na remont nieruchomości już posiadanej. Przyznała, że wywieszała ogłoszenia w budynkach w S., w których znajdowały się lokale mieszkalne, których zakupem była zainteresowana.

Zeznania M. L. podważały prawdziwość twierdzeń pozwanych, że w chwili sprzedaży mieszkania pozostawali w przekonaniu, że przeznaczenie środków ze sprzedaży na remont nieruchomości już posiadanej zwolni ich z obowiązku zwrotu bonifikaty, a w powiązaniu z treścią pouczeń: zawartego w §9 aktu notarialnego z 23 maja 2016r. (umowy ustanowienia odrębnej własności lokalu i jego nabycia przez pozwanych) i zawartego w § 6 aktu notarialnego z 15 czerwca 2016r. (umowy sprzedaży zawartej przez pozwanych z M. L.), udzielonych i objaśnionych pozwanym przez notariuszy przy zawieraniu tych umów, z których to pouczeń zwolnienie takie nie wynikało oraz chronologią pouczeń: rzekomego pouczenia ze strony M. L. i późniejszego pouczenia pozwanych, kolejno przez dwóch różnych notariuszy, dały Sądowi Apelacyjnemu asumpt do przyjęcia, że pozwani nie mieli podstaw, by w chwili sprzedaży mieszkania M. L. pozostawać w przekonaniu, że przeznaczenie środków ze sprzedaży mieszkania na remont nieruchomości już posiadanej zwolni ich z obowiązku zwrotu powódce bonifikaty, jaką uzyskali nabywając lokal z zasobów komunalnych.

Sąd Najwyższy w uchwale z 30 marca 2012r. III CZP 4/12, stwierdził, że wykładnia językowa art. 68 ust. 2a pkt. 5 u.g.n. prowadzi do jednoznacznych wniosków, że do wyłączenia obowiązku zwrotu bonifikaty może prowadzić jedynie nabycie innego lokalu lub nieruchomości oraz, że zwolnieniem nie są objęte wydatki na remont lokalu albo nieruchomości już posiadanych. Nie można też skorzystać ze zwolnienia przeznaczając środki na zapłatę ceny wcześniej zakupionego lokalu albo nieruchomości. Niemniej, gdyby nawet – wbrew intencji ustawodawcy – zrównać podstawę wyłączenia obowiązku zwrotu bonifikaty jaką jest wydatkowanie środków na nabycie innej nieruchomości mieszkalnej z wydatkowaniem środków na remont nieruchomości już posiadanej, umożliwiając zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych, to i tak nie istniałyby przesłanki, by wyłączyć obciążający pozwanych obowiązek zwrotu bonifikaty. Trafnie bowiem w tej materii powódka zwraca w apelacji uwagę, że dla wyłączenia obowiązku zwrotu bonifikaty ustawodawca zastrzegł wydatkowanie całej ceny uzyskanej ze sprzedaży lokalu nabytego z bonifikatą na nabycie innego lokalu mieszkalnego i to w okresie 12 miesięcy od sprzedaży tego lokalu. Pozwani przyznali, że na remont domu wydali tylko część ceny, nadto nie wykazali, że nastąpiło to w okresie 12 miesięcy od sprzedaży mieszkania. Powódka przy weryfikacji faktur i rachunków przedstawionych jej przez pozwanych przy wniosku o odstąpienie od dochodzenia zwrotu bonifikaty ustaliła, że na zakup działki w miejscowości C., który miał miejsce przed zbyciem mieszkania i na remont domu usytuowanego na tej działce, który został przeprowadzony częściowo po upływie 12 miesięcy od sprzedaży mieszkania, pozwani wydatkowali nie więcej niż 27.000zł, przy kwocie 120 000zł jaką pozwani uzyskali ze sprzedaży mieszkania wykupionego od Gminy z bonifikatą. Z oświadczenia pozwanych wynikało, że część ceny sprzedaży, tj. 61 000 zł przeznaczyl na zwrot M. L. kosztów wykupu mieszkania. Oznacza to, że gdyby nawet zakwalifikować poniesione przez pozwanych koszty remontu domu w miejscowości C., jako zrównane z przewidzianym w art. 62 ust. 2a) pkt. 5 u.g.n. zakupem nieruchomości przeznaczonej na cele mieszkaniowe, to i tak – z racji braku wydatkowania na remont pełnej uzyskanej ze sprzedaży ceny w okresie 12 miesięcy od sprzedaży lokalu - nie doprowadziłoby to do wyłączenia obowiązku zwrotu przez pozwanych zwaloryzowanej bonifikaty.

Odmowa uwzględnienia powództwa o świadczenie, wytoczonego przez osobę uprawnioną do tego świadczenia - w oparciu o art. 5 k.c., z uwagi na zasady współżycia społecznego, stanowiąca wyłom od zasady dotrzymywania umów - musi być uzasadniona szczególnymi i wyjątkowymi okolicznościami występującymi zarówno po stronie powodowej, jak i po stronie pozwanej, kwalifikującymi roszczenie osoby uprawnionej do świadczenia jako rażąco krzywdzące osobę zobowiązaną do świadczenia lub godzące w system powszechnie przyjmowanych i akceptowanych w społeczeństwie wartości. Przewidywana trudna sytuacja materialna pozwanych, w jakiej się oni znajdują w przypadku egzekwowania przez powódkę obowiązku zwrotu bonifikaty, po jej waloryzacji, nie jest wystarczająca dla stwierdzenia sprzeczności żądania zwrotu tej bonifikaty z zasadami współżycia społecznego, zwłaszcza, że wskutek uzyskania tej bonifikaty pozwani się wzbogacili (uzyskali korzyść majątkową), a powódka zaznaczyła w apelacji, że nie wyklucza udzielenia pozwanym ulgi w spłacie bonifikaty w zwaloryzowanej wysokości.

Zgodzić się też należy z argumentacją powódki, że okoliczności usprawiedliwiającej sprzedaż lokalu mieszkalnego i wydatkowanie środków ze sprzedaży na remont posiadanej już nieruchomości, skutkujących powstaniem obowiązku zwrotu bonifikaty, nie może stanowić fakt popełnienia samobójstwa przez syna pozwanych w sprzedanym lokalu. Zdarzenie to miało miejsce w 2010r. , a więc 6 lat przed sprzedażą lokalu. Jeżeli pozwani, co zrozumiałe, nie byli w stanie dalej mieszkać w tym lokalu, istniały inne rozwiązania, jak chociażby zamiana tego lokalu na inny lokal, również

będący przedmiotem najmu. Wykup tego lokalu z bonifikatą, a następnie jego sprzedaż i wyremontowanie posiadanej już nieruchomości nie był zatem jedynym sposobem na ograniczenie obciążeń psychicznych pozwanych związanych z zamieszkiwaniem w lokalu, w którym ich syn popełnił samobójstwo.

Parokrotnie nowelizowane przepisy u.g.n., normujące możliwość nabycia mieszkania z bonifikatą zostały wprowadzone po to, by ułatwić najemcom wykup mieszkań zajmowanych przez nich nierzadko przez wiele lat, które stanowią ich centrum życiowe. Mają one zagwarantować im stabilne zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych. Udzielona pozwany bonifikata była znaczna, sięgała 60% i stanowiła formę pomocy finansowej udzielonej ze środków publicznych. Skorzystanie z tej pomocy było obwarowane zakazem zbycia mieszkania przez 5 lat lub wykorzystywania go w innym celu niż uzasadniający przyznanie bonifikaty. Intencją ustawodawcy nie było zatem tworzenie możliwości pozyskania przez najemców lokali komunalnych środków finansowych na realizację dowolnie wybranych celów, w tym realizacji dowolnych planów mieszkaniowych. Takiemu celowi nie mogą też służyć w realiach rozpatrywanej sprawy zasady współżycia społecznego, w tym zasady słuszności. Zgodzić się więc należy ze apelującą, że odwołanie się do tych zasad w okolicznościach sprawy naruszało art. 68 ust. 2 u.g.n. oraz art. 5 k.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny - w oparciu o art. 386§1 k.p.c. - zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanych na rzecz powódki 95 466,09zł, na którą złożyła się udzielona pozwany bonifikata stanowiąca 60% wartości lokalu: 90 930zł; bonifikata w pierwszej opłacie rocznej za użytkowanie wieczyste gruntu: 424,98zł i waloryzacja tych bonifikat za okres od 23 maja 2016r. (od dnia nabycia przez pozwanych lokalu) do 16 czerwca 2017r. (do dnia, w którym możliwe było wezwanie pozwanych do zwrotu bonifikaty, wyznaczonego przez upływ 12 miesięcy od dnia zbycia lokalu przez pozwanych). Kwotę tę zasądzono z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 sierpnia 2018r., tj. od dnia następującego po upływie terminu określonego pozwany w wezwaniu przedsądowym do zwrotu zwaloryzowanej bonifikaty. Nadto, stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu - w oparciu o art. 98§ 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108§1 k.p.c. - obciążono pozwanych, jako stronę przegrywającą kosztami procesu za obie instancje. Na koszty postępowania przed Sądem I instancji złożyła się opłata od pozwu w wysokości 4 774zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki w stawce minimalnej, określonej w § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. - w wysokości 5 400 zł; a na koszty postępowania odwoławczego – opłata od apelacji w kwocie 4 774zł i wynagrodzenie pełnomocnika powódki w stawce minimalnej, określonej w § 2 pkt. 6 w zw. z § 10ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w kwocie 4 050zł.

SSA Małgorzata Wołczańska SSA Joanna Naczyńska SSA Ewa Jastrzębska